

KAREL CUBECA

FARAONŮV
SOUK

AL
press

edice

KIOKAN

edice
KLOKAN

KAREL CUBECA

FARAONŮV
SOUD

 edice

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2017

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-739-6

HLAVNÍ MÍSTA A POSTAVY ROMÁNU

Amenhotep III. – egyptský faraon 18. dynastie vládnoucí v letech 1388–1351 př. n. l., jeden z nejvýznamnějších panovníků historie, velký stavitel a diplomat. Jeho jedinečný a nikdy nepřekonaný zádušní chrám v Západních Thébách byl mistrovským dílem své doby.

Teje – hlavní velká královská manželka Amenhotepa III., stala se jednou z nejvýznamnějších královen v dějinách Egypta. Měla s manželem syna Thutmose V., který zemřel ještě mladý, Amenhotepa IV. (pozdějšího faraona Achnatona) a čtyři dcery: Sitamun, Éset, Henuttaneb a Nebetiah, z toho první dvě dcery si jejich otec vzal za své vedlejší manželky (incest byl u egyptských královských rodů poměrně častý).

Imhotep (Senmút) – syn vykradače hrobů.

Layla (Cuja) – matka Senmúta.

Nebamon – lékař faraona Amenhotepa III. a hlavní lékař říše, jehož věhlas dalece přesahoval hranice Egypta.

Aj – vrchní hodnostář a písař u královského dvora Amenhotepa III., důvěrník i rádce faraona, bratr hlavní královské manželky Teje.

Akil – starý egyptský mág, bývalý soudce, obhájce Layly.

Manéthon – šlechtic a vysoký státní úředník, správce provincie.

Nebi – provinční soudce, blízký přítel Manéthona a žalobce v procesu s Laylou.

Thabit – vyšetřovatel z královského paláce.

Jahi a Sudi – dva soudci jmenovaní faraonem.

*„Ó, Egypte! Egypte! Byl jsi sídlem božství,
o přítomnost bohů však budeš oloupen.
Nezůstanou z tvého života a náboženství nic než pověsti,
nic než slova napsaná na kameni,
vypravující o tvé poslední zbožnosti.“*

PŘEDMLUVA

Jeden tisíc tři sta šedesát let před tím, než se v judském městčku Betlémě narodil Ježíš Kristus, známý také jako Ježíš Nazaretský, zažíval Egypt klidné období plné hojnosti.

Záplavy na Nilu následující vždy po znovuzobjevení se hvězdy Sirius, na čas mizející z oblohy a vracející se na ni právě v období záplav, přicházely pravidelně a přinášely z dalekých plání Afriky úrodné černé bahno plné živin.

Už od poloviny června se hladina Nilu každoročně začínala zvedat, až se řeka nakonec stávala mohutným tokem rozlévajícím se do širokého údolí kolem. To se měnilo na čas v jezero, z něhož ve formě ostrůvků trčela pouze lidská obydlí, a s nimi vykukovaly nad hladinu tu a tam některé vyvýšeniny.

V měsíci září záplavy dosahovaly svého vrcholu a pak začínala hladina opadávat.

V horkém a suchém vzduchu země nasákla životodárnou tektutinou a v nánosech tmavé zeminy osení vzcházelo tak rychle, až se zdálo, že mladé rostlinky doslova rostou před očima.

Rozlehlé záhony pšenice, ječmene, lnu i zeleniny, dlouhé vinice a sady datlovníků i olivovníků krajinu nesmírně zkrášlovaly a lidé cítili, jak se vůně čerstvé hlíny snoubí s vůněmi všech těch rostlin, které začínaly už za pár týdnů rozkvétat.

Život byl uprostřed té zahrady nejenom pestrý, ale i pozvňášejší, úchvatný a krásný.

Ne však pro každého.

Uprostřed každé lidské společnosti, i té nejspokojenější, se vždy najdou ti, již prožívají své osobní tragédie a svá osobní dramata.

Nejinak tomu bylo i v časech, které jsme zmínili.

Na trůně seděl jeden z nejbohatších a nejúspěšnějších králů všech dob Amenhotep III., egyptský faraon 18. dynastie vládnoucí v letech 1388–1351 před naším letopočtem, jehož otcem byl faraon Thutmose IV. a matkou otcova vedlejší manželka Mute.

Sám se ještě za svého života na jedné z ceremonií prohlásil bohem, přestože faraon byl lidem za boha považován i bez této procedury.

Lid jej však o to víc oslavoval, protože v Egyptě opravdu vládl klid i blahobyt a panování Amenhotepa III. se běžně označovalo jako „vláda Slunce“.

Byl nejenom přemýšlivým a moudrým vládcem, ale též nedostižným stavitelem, který v tisíciletém městě Thébách (dnes nazývaném Luxor), tedy v hlavním městě starověkého Egypta, nechal vystavět na levém břehu Nilu Amon-Reův „jižní harém“, jak se nazýval úchvatný chrámový komplex beroucí svou monumentálností dech.

Svůj palác si Amenhotep III. nechal vybudovat na opačné straně řeky. Chtěl tím zdůraznit vzdálenost mezi náboženskou správou božího prostoru a světa, představovaného na jedné straně kněžími v chrámech (především v Thébách a v Karnaku) a na druhé vládou nad světskou zemí, která se pyšnila dokonale organizovanou státní správou vedenou vezíry, kteří byli „vůli faraona, jeho ušima i očima“.

Palác byl ústředním místem státní správy a domovem faraona a jeho manželky Teje, ale společně s nimi tu žily i stovky souložnic (mimo jiných i 317 chetitských konkubín, které dostal darem za to, že se oženil s chetitskou princeznou). Přebývali tu i strážci, výše postavení sloužící, řemeslníci, písaři a lidé mnoha dalších profesí.

Palác ovšem začal být příliš přeplněný, a tak se část řemeslníků a sloužících přesunula do vesnice, kterou nechal Amenhotep III. vybudovat nedaleko.

Nesnášel války a konflikty a chytrou sítí diplomatických sňatků a dohod dokázal udržet dlouhá období míru. Dvě vojenská tažení, kterým nemohl zabránit, uskutečnil sice úspěšně, ale s velkou nevolí.

Ačkoli byl úspěšný a obdivovaný a bohové jej obdařili mimořádnou inteligencí i nedostižným rozumem, v jednom k němu byli skoupí: nedostávalo se mu zdraví.

Často jej sužovala nejenom nejrůznější onemocnění zubů a dásní, ale jen co se mu vyléčily jedny hnisající vředy, už se mu na celém těle vynořovaly druhé.

Trpěl bolestmi prstů i končetin, které byly důsledkem pokračující artritidy, tedy kloubních zánětů podporovaných metabolickými problémy. Dostával akutní záchvaty dny, které nastupovaly neobyčejně rychle.

Začínalo to bolestí palce u nohy, která postupovala dál a měla za následek velkou citlivost a bolestivost kloubů. Palec mu vždy napuchl, zčervenal a stával se přecitlivělým na dotyk. Kůže se leskle napínala a někdy i praskala. Následně se objevovaly zimnice a zvýšená teplota.

Kvůli svým nemocem Amenhotep III. věnoval zvláštní úctu bohyni Sachmet, lví bohyni války, která ovšem vládla i nemocem a uměla před nimi chránit. Projevoval jí velkou úctu a zasvěcoval některé chrámy – válek byl díky její přízni ušetřen, u nemocí její vliv tak patrný nebyl.

I proto se obklopoval nejlepšími lékaři své doby a žádal je, aby se pokoušeli bojovat s tím, s čím si jeho tělo, i přes přízeň bohyně Sachmet, nevědělo rady.

Půvabná brunetka oblečená do šály a úzkých šatů, které jí splývaly po celém těle až nad kotníky, se i přes vyčerpání a velkou únavu zvědavě rozhlížela kolem sebe.

Centrální tržiště v Thébách, hlavním městě Egypta, bylo nesmírně rozlehlé, nikdy nic podobného neviděla.

Všude, kam jen oko dohlédlo, se hemžily davy brebentících a překřikujících se lidí, tu a tam dokonce zuřivě gestikulujících, když se prodávající s kupujícími nebyli schopni dohodnout na cenách.

Ani brunetka nebyla potichu, i když její tichý hlas se od ostatních už ze své podstaty odlišoval.

Broukala ukolébavku kojenci, kterého měla uvázaného rozkročmo na svém boku, ale chlapeček se ne a ne utišit.

S povzdechem se tedy postavila kousek stranou mimo dravý lidský proud, který se valil hlavní trhovou uličkou jako řeka, přetáhla si děťátko pod nalitá prsa, jedno z nich vytáhla z šatů, trochu ho pomasírovala a pak vstrčila naběhlou bradavku do chlapečkových úst.

Okamžitě přestal plakat a začal zuřivě sát.

„Imhotepe,“ napomenula ho, „ne tak prudce, bolí to!“

Kdyby měl zuby, jistě by matce bradavku ukousl. Přestože jeho ústa byla maličká, síla skrytá v nich byla ohromující.

Nějaký slabomyslný otrapa se zastavil před nimi a zvědavě sledoval, jak dítě s chutí polyká. Dokonce se pokusil pohladit dítě po hlavičce.

Matka se usmála, ale když jí otrapa sáhl na druhý prs a pokusil se jej vytáhnout z šatů, polekaně ustoupila.

Nevšimla si ovšem ostrého kamene, který čněl ze země kousek za ní, a tak došlo k nevyhnutelnému. Sandál z rákosu se jí zachytil za špičku kamene a ozvalo se zapraskání.

Noha se jí zaklínila, kotníkem projela ostrá bolest a znovu cosi zapraskalo. Křečovitě sebou trhla, ale hned nato zavrávorala a leknutím vykřikla.

Jednou rukou se ještě pokusila udržet rovnováhu, ale snaha vyšla naprázdno. V jediném okamžiku ztratila nad svým tělem kontrolu a hrůzou se jí sevřelo hrdlo, až ztratila dech.

Jak padala, snažila se chránit dítě, ale místo toho, aby mu pomohla, přiškrtila mu krk kusem látky, která se ještě před malou chvilkou pohupovala pod jejím prsem. Navíc se při pádu stočila doleva a ve chvíli, kdy dopadla na zem, se dítě dostalo pod ni.

„Imhotepe, pozor!“

Uslyšela zvuk, který v každé matce po věky vyvolával a vyvolává tu nejhlubší hrůzu – duté řachnutí hlavičky miminka narážející do tvrdé země...

Pak se rozhostilo ticho.

Jako by jí přestal fungovat sluch – všechny zvuky, mísící se dosud uvnitř i v okolí tržnice do nepřehledné kakofonie, zmizely. Zůstalo jen bezedné, hrozivé a strašlivé ticho. Jen ona a mlčící, bezbřehé nic.

Několikrát polkla, jedním mocným trhnutím se posadila a vrhla se po svém dítěti, jako by jí ho chtěl někdo ukrást.

Vzala ho do náručí a přitiskla k hrudi. Tělíčko bylo teplé, ale bezvládné. Držela mu hlavičku a tiše chlapce ponoukala, aby se probral.

Její slova byla ovšem zbytečná, stejně jako laskání a hlazení.

Když ani po chvíli chlapeček nereagoval, a navíc mu z levého ucha začala vytékat krev, zpočátku nechtěla uvěřit tomu, co se stalo. Až po chvíli začínala chápat, že je konec. Konec dítěte, konec její rodiny, konec jejího muže, konec jejího rodokmenu, konec jí samé a konec světa.

Jediný nepatrný, titěrný okamžik času a všechno, co milovala a co jí bylo v tomto životě nejdražší, bylo pryč.

Cítila, jak ji opouští vědomí, jak se kamsi propadá, a koutkem oka zahlédla otrapu, který ještě pořád stál na stejném místě jako před chvílí. Copak vrostl do země?

Bohové, zaprosila v duchu a uvědomila si najednou nevyhnutelnou pravdu: Našli nás a přišli zabít.

„Vrahu!“ zařvala. „Vrahu!“

Otrapa ji pozoroval vyděšeně a s vykulenýma očima. Nechtěl jí ublížit, jen si sáhnout. Copak pro takovou drobnost jej ta ženská chce nazývat vrahem?

„Bohové,“ vykřikl, „bohové! Nic jsem ti neudělal, ženo!“

Matka, upadající do bezvědomí, jeho hlas ještě zaslechla, nabrala do plic tolik vzduchu jako nikdy předtím a zakřičela tak mocným a vysokým hlasem, až se celá tržnice otřásla.

Tón a výška hlasu nenechávaly nikoho na pochybách – muselo se stát něco strašlivého, tak strašlivého, že to zoufalému hlasu vtisklo pečeť těch, kteří už dříve byli nuceni zamířit na druhý břeh. Smrt je tichá, ale umí vyvolat pekelné věci.

Žena křičela, ale nevyslovila ani jediné slovo. Řvala a ječela jako nikdy.

I většinová hloupost, svárliвість a závist kupců, kupujících i zevlounů na chvílku vymizely. Nic totiž nespojí lidi tak pevně jako cizí neštěstí odehrávající se v jejich bezprostřední blízkosti.

To, co se linulo tržnicí, vlastně nebyl hlas. Byl to srdceryvný rykot, který přes uši smrtelníků nemohl nedolehnout až k uším samotných bohů.

Že bohové uši nemají?

Ale kde. Bohové mají a mohou mít všechno, na co si jen vzpomenou, to ví každý Egyptan. Proto není radno o kterémkoli bohu mluvit, aby se zbytečně nepřitahovala jejich pozornost. A to i přesto, že bohové existují výhradně pro radost.

I smrt je pro ně součástí hry, radostí i vzrušením, podobným tomu, jako když si psi očichávají zadky.

Bohové si zadky očichávat nemohou, protože žádné nemají. Nepotřebují je. Nepotřebují totiž vůbec nic, protože mohou mít cokoli, kdykoli je to napadne.

Týká se to i života a smrti.

Svět zmizel.

Bezvědomí však neznamenalo, že by přišla o myšlenky. Naopak.

Kdesi uvnitř jejího nitra se provalila hráz toho nejhlubšího zoufalství. V několika málo vteřinách jí myslí prolétlo všechno to, co tak radikálně změnilo v posledních dnech celý její život.

Začalo to vlastně nevinně.

Jen před několika týdny se jí a jejímu muži narodil chlapec. Prvorozenec. Pokračovatel rodu.

Celá rodina byla šťastná, ona z ní byla ovšem nejšťastnější.

Měla miminko a krásného a chytrého muže. Byl sice trochu starší, ale i to jí vlastně imponovalo. Měl spoustu životních zkušeností, prošel egyptskou armádou a nyní pracoval jako řemeslník.

Vše se zdálo být neobyčejně příznivé, včetně budoucnosti. Ale v tom se strašlivě spletla.

Už několik dnů po porodu za ní přišel s tím, že má nabídku skvělé práce. Nabídku, která jim přinese nesmírné bohatství. Takové, jaké si nikdo neumí ani představit.

Zdalo se jí to podivné, ale když ucítila v hlase manžela neobvykle silnou naléhavost, přikývla.

„A co je to za práci?“ zeptala se.

Pokrčil rameny a usmál se trochu provinile. Takový výraz u něj ještě nikdy nezaznamenala, a to ji znejistělo.

„Co je to za práci?“ opakovala otázku.

„Nesmím o ní mluvit.“

„Cože?“ podivila se.

„Vím, zní to divně, ale nesmím o ní před nikým utrousit ani slovo. Jinak, jinak...“

„Jinak co?“

„Jinak bych všechno ohrozil.“

„Nerozumím ti,“ zakroutila hlavou, „nikdy jsi přede mnou nic netajil. Copak ti nestojím za...?“

„Naopak,“ chlácholil ji. „Protože tě nechci ohrozit, nemůžu...“

Byla zvědavá a potřebovala svoji zvědavost ukojit. Naštěstí věděla, jak na něj, a byla si jista, že se dozví, co potřebuje. Trocha ženské lstivosti bude stačit.

Už dlouho jej nepustila do svého lůna, a přestože neměla na milování sebemenší chuť, začala se chovat trochu koketněji než dosud.

Hned zaznamenala jeho zájem.

Ach ti muži. Jak jen jsou naivní a manipulovatelní! Přes jejich směšné mužství a neodbytný chtíč je chytrá žena může dostat rychle tam, kam potřebuje...

Ještě se ani nesetmělo, a už se s ním milovala. Věděla, že poté, co byl jeho chtíč uspokojen, buď usne, nebo se potřebuje vypovídat. Dnes ho rozhodně usnout nenechá.

Jak chtěla, tak se i stalo, i když tentokrát jej musela mimořádně přemlouvat, než se jí otevřel a začal hovořit.

Už při jeho prvních slovech a větách jí ovšem vyschlo v krku. To, co jí líčil, bylo tak děsivé, že se otřásla.

„To nikdy neuděláš,“ ohradila se rezolutně. „Rozumíš? Nikdy. Při životě našeho syna ti zakazují...“

Zakryl jí ústa slovy a potichu pronesl: „Není cesty zpátky, v tom je mé neštěstí.“

Padala z něj jména, plány i okolnosti toho, co musí učinit a splnit.

„To prostě neuděláš!“ rozplakala se.

„Vím příliš hodně, než abych mohl couvnout. Když s nimi nepůjdu, zabijí mne.“

„A co když tě pak stejně zabijí, abys je neprozradil? A co náš syn, co ten by...“

„Kdybych couvnuv, zabili by nejenom mne, ale i tebe, syna, naše nejbližší příbuzné, všechny, o kterých by se mohli domnívat, že něco vědí. Jsou v tom namočení i vysocí úředníci, dokonce i ostraha a vojáci, všichni, vždyť ti to povídám...“

„Utečeme. Musíme utéct, hned, hned teď, bohové, co jenom jsme...“

Znovu jí zakryl ústa rukou a zaprosil: „Strach ti velí utéct, ale poslouchej rozum. Prosím. Není kam utéct. Utéct má smysl jen v jediném případě, a to pokud nás chytanou. Pak na nic nečekej, seber malého a uteč.“

„Kam bych proboha utíkala?“ rozplakala se.

„Tam, kde tě nenajdou, kde žije spousta lidí a ty se mezi nimi ztratíš. Do Théb. Musela bys do Théb a nějak se tam protlouct. Nechám ti pro všechny případy všechno, co máme...“

Vytrhla se z jeho náruče, slezla z postele a opřela se o stěnu. Byla nejkrásnější ženou široko daleko, ale teď její rysy ztvrdly a tvář se jí zkroutila do příšerného šklebu. Krása zmizela a změnila se v dračí pohled.

„Cos to udělal?“ zaúpěla zoufale. „Všechno, co jsme spolu prožili a dokázali, jsi zničil! Proč? Bohové, proč?“

„Netušil jsem, do čeho mě zatáhnou! Ale když už jsem se uvolil je vyslechnout... Opakuji! Nemám cestu zpátky! Vím hodně a to je...“

Svezla se na zem, schoulila se do klubíčka a do rána už nezamhouřila oka. Spřádala nejrůznější nápady a plány, zlobila se i plakala, a když na ni chtěl sáhnout, odstrčila ho.

Odstrkovala ho, ale co to? Co se to děje?

Náhle ztratila orientaci, nebyla schopna rozlišit, co je sen a co skutečnost.

Čísi ruce ji nekompromisně zvedaly, plácaly po lících a...

Otevřela oči.

Vzpomínky rázem kamsi zmizely, jako když se kámen ponoří pod hladinu vody, a do očí jí pronikly sluneční paprsky a na chvíli ji oslepily.

Pak se jí začal zrak pomalu vracet.

Uviděla nad sebou vysokého muže s bílým šátkem na hlavě a s jakousi zlatou čelenkou, prohlížel si ji zvědavě a s jakýmsi smutkem, snad s účastí, dotýkal se jí, zabíjel ji...

„Dej sem dítě. No tak, dej mi ho,“ zaslechla.

Svitlo jí, vzpomněla si, co se stalo, kojení, otrapa, úkrok vzad, pád a potom, potom... náhle jí doslova vybuchlo zoufalství v hlavě. Zásípala: „Imhotepe. Imhotepe! Chlapečku můj malý. Imhotepe!“

To nové jméno dala chlapci teprve včera a hodiny si ho opakovala, aby se nespletla. Staré jméno muselo zmizet. Navždy. Jen tak mohla své dítě ochránit. A i teď, v tak těžké chvíli, si na nové jméno vzpomněla. Nebo to bylo naopak? Nebyla si jistá.

Ale nač chlapečka ještě ochraňovat, vždyť byl mrtvý. Její chlapeček byl mrtvý, tekla mu krev z uší i z nosu, měl rozbitou hlavu a nedýchal, zbytečně s ním utíkala před vrahy... „Imhotepe!“

Možná bylo lepší, že zemřel, stejně by ho teď zbavili života společně s ní, a bolestivějším způsobem...

Nebamon, hlavní lékař Egypta a osobní lékař faraona Amenhotepa III., se procházel tržištěm a pátral po léčivých bylinách, amuletech, kořenech, drcené kůře stromů, cizokrajných léčivech a vůbec po všem, čím by mohl obohatit svoji lékařskou praxi.

Pátral také po podvodnících, kteří lidem nabízeli falešná léčiva nebo bezcenné napodobeniny skutečně silných a hojivých amuletů.

Dva kroky za ním kráčela čtveřice ještě vyšších mužů, než byl on sám, zodpovídajících za jeho bezpečnost.

Mohl si vzít nosítka a nechat se nosit jako jiní vysocí úředníci Egypta, ale jednak by to bylo uprostřed davů nepraktické, jednak nechtěl tloustnout. Pohybu příkládal velký význam a věděl, že jeho dostatek je nejlepší prevencí nejen proti obezitě, ale i proti celé řadě dalších chorob.

Když uslyšel ten zoufalý hlas, nejdříve se lekl. Pak se vzpamatoval a rychle zamířil k místu, odkud se křik spojený s nářkem nesl.

Nějaké ženě ublížili. A ublížili jí hodně, v jejím hlase rezonovalo tolik zoufalství a bolesti, že... přemýšlel jen chvíli a přešel z chůze do běhu.

Rozrážel lokty dav lidí, kteří před ním bázlivě ustupovali, a ti, kteří ho poznali, se pokorně a hluboce ukláněli.

Vedle své výšky a síly disponoval Nebamon ještě čímsi dalším – sebejistotou a charismatem, jakému nebylo rovno.

Aby také ne. Vždyť často býval poslední instancí, kterou lidé žádali o pomoc. Svými lékařskými závěry nejednou rozhodoval o jejich životě či smrti.

Konečně se probojoval až k místu, odkud se nárek linul.

Když rozrazil poslední houf i poslední řadu zvědavců, uviděl ženu, napůl sedící a napůl ležící. Svírala na své hrudi malého kojence, vytrěštěným zrakem zírala do prázdna a byla očividně dezorientovaná.

Dosud nikdy ve svém životě tak krásnou ženu nespatriil, její krása mu brala dech a nic na tom neměnilo, že zrovna teď se válela na zemi a její nepřítčný výraz připomínal šílenství.

Netušil, co se jí stalo, ale dobře viděl, jak její ruce mačkají tělíčko dítěte, tisknou ho k její hrudi a znemožňují mu dýchat.

Umačká dítě k smrti, uvědomil si.

Autoritativně odstrčil jednoho z lidí, kteří se odvážili ženě pomáhat i přes to, že šílenství bylo čímsi, čeho se Egypťané báli a od čeho si vždy udržovali uctivý odstup.

Nebamon se sklonil a pokusil se ji slovně zklidnit: „Klid, paní. Spadla jste? Zatočila se vám hlava? Pomůžu vám, jsem lékař. Jen se uklidněte, prosím.“

Nereagovala. Nevnímala nic než sebe a svého kojence. Celý svět se smršknul do ní a chlapce...

Všiml si, že kojenci vytéká malý pramének krve z nosu a dokonce i z ucha.

Co se tady, bohové, mohlo stát?

Upadla? Shodil ji někdo na zem? Omdlela z vedra? Nebo z vyčerpání?

„Víš někdo, co se tu přihodilo?“ zvolal a rozhlédl se kolem.

Všichni kroutili hlavami a gestikulovali, ale nikdo mu nedal kloudnou odpověď.

Děcko je zraněné, přemýšlel. Ona vypadá nejenom otřesená, ale i dezorientovaná a vystrašená. Mimo sebe...

Matky bojící se o své dítě jsou nevyzpytatelné, někdy se ze strachu o svého potomka i pomátnou, některé dokonce i pár dnů po porodu propadají stavům čirého bláznovství a chovají se nepřítčně, dokonce znal dva případy, kdy matky nedlouho po porodu své děti zabily, aniž věděly proč.

Ale to byl extrém, nicméně za svoji dosavadní lékařskou praxi vysledoval, že řada rodiček už den dva po porodu dostává sklony k plačtivosti a přecitlivělosti. Jsou vyčerpané,

úzkostné, plné pesimismu včetně narůstajícího pocitu, že se nedokáže postarat o své dítě. Následují pocity osamělosti, někdy tu a tam propadají i vyloženě zlostným stavům a jsou schopny ublížit sobě, dítěti, komukoli, kdo se jim dostane do cesty. To vše se dalo více méně považovat za normální stav a vždy po několika dnech podivné chování samo vymizelo.

„Jak se jmenujete?“ pokoušel se znovu navázat komunikaci. „Jak se jmenujete, paní?“

Neodpovídala. Nevnímala ho. Byla jako v transu.

Sáhl do kapsy a vytáhl amulet. Několikrát jím zakroužil kolem její hlavy a zašeptal pár kouzelných formulí.

Nic.

Nebyl čas na další bezkontaktní procedury. Musel jí vzít dítě z náručí, jinak ho zadusí, pokud už není mrtvé.

Nekompromisně ji několikrát plácl přes ruce i přes tvář a autoritativně pronesl: „Dej sem dítě. No tak, dej mi ho!“

Nepustila.

Naopak sevřela novorozence, který mohl být starý maximálně pár týdnů, ještě větší silou a procedila mezi zuby: „Imhotepe. Imhotepe! Chlapečku můj malý. Imhotepe!“

Takže Imhotep, pomyslel si Nebamon.

„Tvůj chlapec má staré a vznešené jméno!“

Znovu se pokusil uvolnit její ruce a dítě vzít.

„Imhotepe,“ zašeptala a konečně povolila.

Vytáhl dítě z jejího sevření a zvedl ho. Přiložil si tělíčko ke tváři. Několikrát mu čelem přešel přes hrudník a pak k němu přiložil ucho. Snažil se zachytit jakýkoli zvuk, ale nic neslyšel. Srdce nepracovalo. A když v těle vyhasne síla srdce, zmizí z člověka myšlenky i schopnost žít.

„Je mrtvý,“ zašeptal potichu. „Tvůj chlapec zemřel, paní, není mu pomoci.“

Položil chlapce opatrně na zem a sklonil se nad mladou ženu.

„Jsem lékař, dovolíš mi, abych ti pomohl?“

Při těch slovech konečně zareagovala.

Pozvedla oči a skoro neznatelně pohnula rty. Nejdříve myslel, že přes ně přechází jen její chrčivý dech, ale pak si spíše domyslel, než opravdu vyslechl: „Pomoz mému chlapci. Neublížuj mu, prosím. Za nic nemůže.“

Existuje jediný způsob, jak pomoci mrtvému – vyprovodit ho do nového počátku, protože smrtí začíná nový život, chtěl říci, ale při pohledu na zoufalou ženu jen pokrčil rameny.

„Tak mu pomoz, prosím, jestli jsi lékař. Prosím! Prosím!“

Jako zpoza nějakého neprůhledného závoje ranní mlhy se k ní nesla slova: „Klid, paní. Spadla jste! Pomůžu vám, jsem lékař. Jen se uklidněte, prosím.“

Chtěla se zeptat, proč by se měla uklidňovat, vždyť se cítila klidná, jen, jen cosi – bohové – kde je její chlapec? Bohové!

„Ví někdo, co se tu přihodilo?“ ozval se zase stejný hlas jako před chvílkou.

Co by se mělo přihodit? pomyslela si. Prostě utekla, nemohla jinak, a zachránila své dítě, na rozdíl od manžela, kterého se jí zachránit nepodařilo. Vyřízli mu jazyk, to nejdříve, a pak...

Při té vzpomínce ji znovu začínal opouštět rozum, toužila se rozpustit v milosrdné mlze, která byla všude kolem, ale neodbytný muž se nad ní skláněl a nedovolil jí zmizet: „Jak se jmenujete? Jak se jmenujete?“

Nestál jí za odpověď. Vrah. Našel ji a teď ji před očima všech zabije.

Jak to udělá? Jak se zabíjejí lidé? Jako zvířata? Jako kozy, prasata či ovce, jako dobytek, jako holubi, husy či kachny? A není to jedno?

Ale co potom bude s jejím chlapcem? A kde je malý teď?

Spadla jste, spadla jste, co to říká? Proč by padala? A proč se ptá na její jméno? Aby si ověřil, že zabije tu pravou?

Jsem Cuja, pomyslela si, copak to nevíš, ty falešný darebáku? Pro lidi kolem se můžeš vydávat třeba za sto lékařů, ale mě neobelžeš. Jsem Cuja, ale nikdy ti své jméno neprozradím. Proč ho chceš znát? Abys zabil tu pravou, aby ses nespletl?

Čím si jí mával kolem hlavy. Už to začíná, lekla se. Bolí smrt?

„Dej sem dítě. No tak, dej mi ho!“

Ta slova jí otřásla ještě víc než očekávaný příchod smrti.

Sevřela miminko na své hrudi největší silou, jaké byla schopna, a nechápala, proč jí nikdo z těch lidí kolem nepomůže, vždyť všichni musí vidět, že jí jde o život a že chtějí zabít i jejího chlapce, maličkého tvora, který sotva přišel na svět... už nikdy nesmí vyslovit jeho pravé jméno, jak jen vymyslela to náhradní...?

„Senmúte. Senmúte! Chlapečku můj malý. Senmúte! Senmúte!“

Ale to už tu přece bylo, nebo ne? Co s ní prováděl čas? Vrhá ji dopředu a zase zpátky! Musela prožívat jeden okamžik několikrát? Bylo to normální? Copak čas se s blížící smrtí mění v chaos, kde zaniká řád věcí a událostí, kde mizí návaznost...?

Neudržela své dítě. Najednou bylo pryč.

Vyrvali jí ho z rukou a teď už ho nejspíš zabíjejí. Snad nebudou tak brutální a nelítostní, jako když popravovali jejího muže. Vždyť tohle byl malinký chlapeček, který za nic nemohl!

„Je mrtvý,“ zaslechla jakoby zdálky. „Tvůj chlapec zemřel, paní, není mu pomoci.“

Vrahu. Svinský smradlavý vrahu! chtělo se jí rvát, ale jakýsi vnitřní hlas ji nabádal k čemusi jinému. Proti své vůli začala žadonit: „Pomoz mému chlapci. Neublížuj mu, prosím. Za nic nemůže.“

Začala konečně vidět ostřeji a s překvapením si uvědomila, že na vraha má muž, který se nad ní skláněl, docela inteligentní a přátelské rysy.

„Tak mu pomoz, prosím, jestli jsi lékař. Prosím! Prosím!“

Všimla si, že krčí rameny, a tak dodala. „Jestli jsi lékař, dokážeš to. Kdo jiný by měl mému chlapci pomoci?“

„Jak se jmenuješ?“

„Jsem La...“, nedořekla a rozplakala se.

Odtáhl se od ní a potichu promluvil: „Duše Ba už tělo tvého chlapce opustila, stejně jako její neviditelný protějšek Ka. Poletují v prostoru a jediné, co můžeme udělat, aby se tvůj chlapec stal nesmrtelným, je pečlivá mumifikace a zachování jeho vzhledu. Pak Ba ani Ka nebudou bloudit, tělo si najdou a v záhrobí tak společně dosáhnou věčného života.“

Nebyla si jista, zda mu porozuměla.

Kdesi se v ní vzala nová síla, pohlédla na svého chlapečka, ležícího kousek od ní, a vrhla se k němu.

Mrtvým se nezdál, trocha krve pod nosem, to se přece může stát...

Než jí v tom stačil zabránit, už zase tiskla jednou rukou dítě ke své hrudi, druhou mu přidržovala hlavičku a snažila se mu strčit do pusinky bradavku.

Nebamon neměl sílu zase jí dítě vzít, znovu ji připravit o to, co považovala za nejcennější na světě.

Poklekl vedle ní a zašeptal: „Miluješ ho velkou láskou...“

„Proto nesmí umřít, vzácný pane. Dám ti vše, co budeš chtít, když ho zachováš při životě.“

„Neumím vrátet život mrtvým.“

„Tak to zkus. Prosím. Prosím!“

Věděl, že je to zbytečné, ale řekl: „Dobrá. Třeba zlí duchové ustoupí a Ba i Ka ještě nejsou tak daleko. Podej mi Senmúta, nebo Imhotepa, nebo jak se jmenuje, rychle.“

Tentokrát mu chlapce vydala dobrovolně.

Pokynul svým strážím, aby spojily ruce, a na ně, jako na jakési provizorní lehátko, chlapce opatrně položil břichem dolů.

Pak si sundal z krku kožený řemínek, na kterém se popupoval skarabeus – ochránce, nejposvátnější brouk všech Egypťanů.

Nebamon skarabea, zosobňujícího boha slunce, přiložil chlapci na záda a vybídl ho: „Ó mocný Skarabee, projev svoji moc! Buď jako slunce a v jeho žáru najdi srdce Senmúta. Ó, dej mu zase sílu tlouci! Hledej Ba a Ka a přiveď je zpátky!“

Ani přes naléhavá slova se ovšem nic nedělo, jak předpokládal.

Několikrát jemně poklepal chlapci na záda a trochu s ním zatřásl.

Mrtvým lidé vrátit život nedovedou, a nedovede to ani Skarabeus, i když mnozí takovému nesmyslu věří, pomyslel si.

Jenomže matka dítěte teď vkládala veškerou svou důvěru do magie, kterou předváděl. Hleděla na něj s takovou dychtivostí, vírou i nadějí, že neměl sílu skončit.

Přidal tedy ještě několik slov z 30. kapitoly Knihy mrtvých: „Ó, mé srdce, ty nejnuitnější části mé bytosti! Neobracej se proti mně jako svědek před tribunálem. Neboť ty jsi bůh, který je v mém těle, můj stvořitel, který udržuje mé údy.“

Nevěděl, co by říkal dál, a odmlčel se.

A pak se stal zázrak.

Nebamon byl lékař a magii příliš nevěřil, používal ji jenom jako podpůrný prostředek léčení. Chápal ji jako léčbu vírou a kolikrát mu dalo dost práce, aby se vydržel tvářit vážně, když před pacienty pronášel zaříkávání a magické formule.

Ale teď ustrnul.

Zdálo se mu to, nebo to byla pravda?

Dítě zavrňelo.

Zavrňelo? Opravdu?

Bylo přece nemožné, aby se život vrátil sám od sebe do mrtvého těla. Takovou mocí byl v pozemském světě nadán pouze Skarabeus, neboť existoval výhradně v samičí formě, tomu Egyptané neochvějně věřili, a tak bylo nepochybné, že vznikal sám ze sebe. Proto byli tito brouci považováni za symbol reinkarnace čili znovuzrození, ale... vždycky to považoval jen za symbol, nic víc...

Ano, bral odvěké tvrzení za mýtus, ale naoko se s ním ztožňoval, aby neutrpěla jeho lékařská pověst, protože lékaři brali veškeré řeči o znovuzrození vážně...

Jenomže teď, jak se zdálo, byl svědkem zázračného znovuoživení mrtvého chlapce! Je možné, že by Skarabeus nechal vzniknout chlapce samého ze sebe, jak to bohové dovolili jenom jemu?

Opatrně se nad chlapečka sklonil, sundal si šátek a zlatou čelenku. Tu šátkem vyčistil a přiložil ji miminku na ústa.

Chvilku počkal, pak čelenku pozvedl a pečlivě si ji prohlížel.

Nepochybně na ní zůstaly stopy po dechu. Ještě přiložil k hrudníku dítěte ucho a snažil se zaslechnout tlukot jeho srdce.

Současně se pokoušel nahmatat tep na krku.

Všechny očekávané znaky života byly nepatrné, skoro nicotné, ale byly tam!

Vytrěl dítěti prstem ústa, všiml si totiž, že do nich nadávalo trochu sraženého mateřského mléka, možná že se mu uvolnily dýchací cesty, když chlapečka položil na břicho a pak mu zaklepal na záda, kdo ví...

„Ó bohové!“ zvolal. „Ó bohové! Skláním se před vámi a vzdávám hold vaší svobodné vůli schopné zavírat a otevírat bránu do všech sfér spojujících pozemské a nadpozemské bytí. Děkuji za znovuvtělení Ba a Ka do těla Imhotepa,

kde se mohou zase rozvíjet a rozpomenout se na své nejni-
ternější Já.“

Cuja ani nedutala. Bála se i zašeptat, aby něco nepokazila.
Rozuměla slovům lékaře dobře?

Imhotep se zatím nehýbal, ale chtěl snad lékař svými slovy
naznačit, že se do jejího syna vrací nebo vrátil život?

Nic není tak nejisté jako lékařství.

Horečně uvažoval: Možná chlapeček nebyl ještě mrtvý,
jen tak vypadal. Určitě. Nemohl být mrtvý! Jinak by se ne-
mohl probrat. Kdyby se probral k životu mrtvý člověk, zcela
by to rozvrátilo řád věcí a svět by upadl do chaosu. A svět
je světem stability právě proto, že všechny věci v něm
mají svůj pevný řád, zastávají pevné místo a v zásadě jsou
předurčeny...

I když – všechno to načasování se Skarabeem...

Dav stojící kolem po zmateném tichu začínal nevěřičně švi-
tořit, pak udiveně vykřikovat a nakonec provolávat slávu.

Nebamon ale skandování vnímal jenom okrajově – jen ať
lidé chválí bohy, přestože se bojí vyslovovat jejich jména.
Dokud se budou lidé bohům klanět a bát se jich, bude na
světě pořádek.

Jakmile se z lidí víra, třeba i falešná, vytratí, pobijí se
mezi sebou navzájem. I proto je dobré v nich víru udržovat,
protože podstatou víry je na jedné straně bezmezná důvěra
a oddanost, na straně druhé ale i bázeň a strach před nezná-
mým a mocným.

Obrátil se k matce dítěte a současně přehlédl i dav, který
se tu srotl do nevídaného množství. Kam až oko dohlédlo,
všude se tlačili lidé.

Pozvedl ruku a slavnostně pronesl: „Tvůj chlapec opět žije,
paní. Jeho život je ale křehký a až další dny rozhodnou, jak to
bude dál. Přál bych mu stejně dlouhý život, jaký prožil v dáv-

ných dobách faraon Pepi II., který se dostal na trůn v sedmi letech a pak vládl Egyptu dlouhých devadesát čtyři let.“

Až teď si uvědomil, že lidé neprovolávají slávu bohům, ale jemu!

„Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“

S hrůzou si uvědomil, co by mohlo nastat – jako lavina se začne šířit zpráva, že on, nejvyšší lékař Egypta, má moc vrátet pozemský život do těl zemřelých.

Lidé jej začnou uctívat jako boha a před královským palácem, kde žil a pracoval, budou stát zanedlouho nekonečné zástupy lidí přinášející nebožtíky ze všech koutů světa a budou ho prosit, aby jim navrátil jejich zrovna ukončené životy.

Chudí možná začnou v pouštním písku vykopávat vysušené mumie, bohatší je budou vyndávat z hrobů a sarkofágů, a všichni nerozdílně se vrhnou ke královskému paláci! Bohové!

Taková věc by mohla rozvrátit nejenom Egypt, ale celý svět!

Smrt je jednou z mála věcí, o které se řád světa opírá jako o pevný sloup, který vtiskuje lidské společnosti pevná pravidla.

I kdybych uměl navracet život tam, kde jej smrt vzala, jako že neumím, nikdy bych nechtěl takovým privilegiem disponovat.

Navíc by mi Amenhotep III. nikdy takové privilegium neodpustil, uvědomil si. Byl by totiž prvním faraonem v dlouhých dějinách Egypta, jehož říši by rozvrátil lékař.

Navíc – i toho malého chlapečka Senmúta budou lidé uctívat jako nějakého boha. Jejich mylné přesvědčení, že člověk může projít zmrtvýchvstáním, je povede k uctívání toho, kdo se takové proceduře podrobil jako první.

Nebamon nebyl osobním lékařem faraona jen tak náhodou. Stal se jím pro svou chytrost a pro neobyčejně vyvinutý cit pro vnímání souvislostí.

Jeho schopnost předvídat události daleko do budoucna byla obdivuhodná, což byla jedna z hlavních příčin, proč jej Amenhotep III. tolik respektoval a uznával nejenom jako lékaře, ale i jako myslitele a filozofa.

Dítě musí zmizet, nesmí se stát modlou, ke které budou lidé vzhlížet a pro kterou budou vymýšlet modlitby a oběti.

Skandování „Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“ jej rušilo při přemýšlení, ale jak byl zvyklý, zachoval i teď chladnou hlavu. Jeho vysoká inteligence mu spolehlivě ukázala cestu, jak se dostat z rizikové situace bez vážnějších problémů.

Přitiskl své rty na ženino ucho a zeptal se: „Dozvim se konečně, jak se jmenuješ?“

„Cuja,“ špitla, „a neskonale ti děkuji, pane. Žádej ode mne cokoli a dostaneš to. Máš...“

„Cujo,“ přerušil její děkovnou řeč, „nic není vyhráno, život Senmúta je jenom slabý a nejistý. Teď se s mými dvěma muži a s chlapcem odebereš do paláce, do mých komnat. Přijdu za tebou a na chlapcovo léčení osobně dohlédnu. Zatím jsme nad smrtí nezvítězili, jen jsme ji zahnali, ale mohla by se kdykoli vrátit.“

Zahlédl v jejích očích obavy, a tak ji rychle uklidňoval: „Ručím za vaši bezpečnost, nikdo se vás nedotkne. Tady vás nechat nemůžu. Až bude Senmút opravdu v pořádku, a ty též, půjdete domů, nikdo vás nebude v paláci držet déle, než bude nutné. Tedy, říkám v paláci, ale myslím tím komnaty, v kterých přebývám a ve kterých léčívám své pacienty.“

Nečekal na souhlas či nesouhlas. Pokynul svým mužům, vydal několik úsečných příkazů, a pak se obrátil k davu kolem.

„Lidé,“ snažil se přerušit jejich skandování, „děkuji vám, ale prosím ticho. Musím vám něco velmi důležitého říci.“

Lidé se postupně zklidňovali, a tak pokynul Cuji a dvěma mužům ze své stráže, aby odešli.

„Lidé, byli jste svědky události, která není tím, co myslíte, a nelze ji opakovat. Stala se jenom jednou a to jen proto, že

duše Ba a Ka ještě zcela neopustily tělo chlapečka, kterého jsem léčil. Amon-Re chlapci nevdechl nový život, jenom nechal odejít ten starý.“

„Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“

Jak předpokládal, zpráva o zmrtvýchvstání už si žila svým životem. Šířila se tržnicí, zveličovala se, další a další lidé přibíhali, aby zhlédli zázrak, jakému dosud v dějinách nebylo rovno.

Začínala se ho zmocňovat panika.

Byl si dobře vědom možných důsledků a potřeboval lidi přesvědčit, že o žádné zmrtvýchvstání nejde.

„Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“

Teď už mnohatisícový dav se pořád rozrůstal.

Nebamon vyskočil na zídku a nejmocnějším hlasem zavřel: „Poslouchej, lide egyptský! Poslouchej! Poslouchej, lide egyptský, příběh, který ti chci vyjevit!“

Mnohokrát musel zopakovat prosbu o klid, nakonec se shromáždění přece jenom až na okrajové části uklidnilo.

Nejsilnějším hlasem, jakého byl schopen, začal vyprávět:

„Na počátku všeho nebylo nic než nekonečná černá voda Nunu, ticho a tma. Pak se z vody vynořil zavřený lotosový květ a první špička skály. Lotos se otevřel a z jeho nitra se začala linout neskutečně krásná žlutá záře. Tím skončila tma.“

V záři se objevila postava Stvořitele. Seděl v ní, obklopen vůní lotosového květu, a jmenoval se Amon-Re.

Zvedl se, proměnil v ptáka Fénixe a odletěl na špičku skály, která měla tvar pyramidy. Usadil se na ní, natřásl si křídla a hlasitě křičel. Ozvěna se začala šířit a tak skončilo ticho.

Cítil se však osamělý a opuštěný, a tak sám ze sebe stvořil syna Chonsua, boha vzduchu, a dceru Sachmet, bohyni rosy a vláhy. Tyto jeho děti zplodily syna Geba, boha země, a dceru Nut, bohyni oblohy.

Z lásky Geba a Nut vzešly čtyři děti. Prvním byl laskavý, hodný a vznešený Usire, druhým proradný a závistivý Sutech. Další dvě děti byly dcery, nejdříve nádherná a tajemná Éset, po ní vlídná a starostlivá Nebthet. Ti všichni, na rozdíl od svých předků, žili na zemi. Množili se mezi sebou a tak se narodilo množství dalších bohů.

Bohové potřebovali někoho, kdo by jim sloužil. Amon-Re tedy rozkázal bohu s beraní hlavou Chnumovi, aby roztočil hrnčířský kruh a uhnětl z hlíny člověka.

Amon-Reovi se výsledné dílo líbilo, a tak člověku jemně vdechl život.

Pak usoudil, že nový tvor – člověk – musí někde žít. Vytvořil tedy Egypt.

A protože věděl, že sám se vynořil kdysi dávno z vody, a bez ní by nebylo nic, stvořil pro lidi řeku Nil a tím zajistil Egyptu rozkvět a dlouhý život.

Ale aby lidé nezpychli a po čase si nemysleli, že život se dá vracet, kdykoli se komu zachce, a že se s ním dá proto lehkovážně zacházet, prohlásil: Života si musí každý člověk vážit. Proto ho bude mít k dispozici jenom krátce. Kdo zemře, už nikdy na zemi neobživne. A když se lidé navzájem zničí, už nikdy nenechám Chnuma znovu roztočit hrnčířský kruh a nikdy už do žádného člověka nevdechnu znovu život. Nikdy do žádného. A ten, kdo si bude myslet, že je to možné, bude potrestán.“

Nebamon se odmlčel a pozoroval své posluchače. Přestože si konec svého vyprávění právě vymyslel, zdálo se, že mu lidé uvěřili.

Dokud bylo ještě pořád ticho, dodal:

„Jak Amon-Re řekl, tak to odjakživa platí. Ani tomu chlapci, kterého jsme zde našli, nevdechl nikdo nový život. Nic takového by Amon-Re nedovolil. Jenom jsme v dítky ještě stihli uchovat život, který z něho úplně nevypřchal. Ostatně, od toho existují lékaři, aby se pokusili zachránit každého, v kom ještě trochu života přebývá.“

Děkuji vám, že jste mi naslouchali, a loučím se s vámi. Necht' vás bohové provázejí a ochraňují stejně, jako ochránili toho malého chlapce.“

Cuja šla společně se strážci do paláce. Kráčela jako ve snách.

Už po pár metrech si vůbec nepamatovala, kudy procházeli, hlava jí třeštila prudkou bolestí, zřejmě od toho, jak se do ní uhodila při pádu. Ale jistě i od toho strašlivého vypětí, které zažila s malým Senmútem. Umřel, a zase ožil. Dá se to pochopit?

Ještě pořád se z toho zázraku nedokázala vzpamatovat, jestli se z něho vůbec někdy vzpamatuje.

Před několika týdny žila šťastný a spokojený život, měla rodinu, báječného muže, syna, dům a zahradu.

Teď neměla nic. Až na syna Imhotepa přišla o všechno, dokonce i o svoji identitu. Narychlo vymyslela pro synka nové jméno Senmút, aby ho ochránila, a pro sebe Cuja.

Původní chlapečkově jméno – Imhotep – a své – Layla – nikdy nikomu neprozradí.

Vlastně bylo s podivem, že ještě žila. Domnívala se, že na tržišti ji našli mocní muži, kteří vtáhli jejího muže do odporné akce, jež skončila velkým krachem. A protože se ti mocní muži báli o svá místa, zlikvidovali každého, kdo o jejich plánech a vzájemných vazbách něco věděl.

Podle všeho byla jediná, která ještě žila, a která všechno dopodrobna věděla. Jenomže kdo by jí věřil, kdyby to někomu vyprávěla?

Ne, takovou chybu neudělá. Pokud by se jenom slůvkem zmínila o pozadí té akce, nenechali by ji přežít, i kdyby nad ní měl držet ochrannou ruku samotný faraon. Právě proto musela utíkat, skrývat se a být neustále ve střehu.

Lékař, který zachránil jejího syna, vypadal důvěryhodně. Ale kdo jí mohl zaručit, že by si nechal všechno pro sebe, kdyby se mu svěřila?

Ale co se stane, až se jí zeptá, kdo je, odkud pochází, kde je její domov? Co mu odpoví?

Mám jedinou šanci, pomyslela si. Díky té ráně do hlavy budu předstírat, že jsem ztratila paměť. A poprosím ho, aby nás nechal u sebe co nejdéle, protože, protože... proč vlastně? Co mu říct, aby to vypadalo věrohodně a nevzbudilo podezření?

Mluvil o paláci. Paláce mají jen nejbohatší lidé. A paláce bývají dobře strážené. Třeba i ten lékařův palác bude mít dobrou ochranu a na pár dnů jí a synovi poskytne bezpečné útočiště, než vyrazí zase dál.

Ale kam? To zatím netušila, ale bylo předčasné lámat si s tím hlavu.

Zásadní bylo, že její syn žil a že si budou moci chvílku odpočinout.

Nebamon se snažil rozpustit shromáždění, které na tržnici v Thébách spontánně vzniklo, ale nebylo to jednoduché.

Lidé diskutovali, překřikovali se a těm, kteří zrovna přišli, nadšeně vyprávěli o té neuvěřitelné věci, kdy nejvyšší lékař Egypta vrátil život malému chlapci Senmútovi.

Jak už to bývá, každý vypravěč si přisadil něco svého, a tak se kvůli výmyslům těch nejodvážnějších lhářů za chvíli po Thébách šířilo několik verzí události, která se na tržnici odehrála.

Střízlivější verze hovořily o tom, že lékař našel umírajícího chlapce a umírající matku a kouzelnými amulety a zařikáváním jim opatřil přízeň bohů a vyrval je na poslední chvíli ze spárů smrti.

Ty barvitější líčily, že se na tržnici v určitém místě strhla ničehonic silná vichřice, utrhla kojence od mámina prsu

a mrštila jím o zem. Pak se začala země třást, rozevřela se a z díry, která tím vznikla, se vynořil obří zlatý had. Vzal dítě do svých čelistí a odnášel si ho do svého doupěte.

Matka začala zoufale volat o pomoc. Její volání zaslechl Nebamon, faraonův lékař, a hned přispěchal.

Kouzelnými amulety a magickým zařikáváním hada znehybněl. Roztáhl mu čelisti a dítě zachránil.

Poté hada usmrtil ostrou dýkou a stáhl z kůže. Zlatou kůži si uvázal jako čelenku přes šátek na hlavě a maso dal svým strážím, aby ho odnesly do paláce.

A protože maso zlatého hada je lékem nad léky, nechá ho vysušit a pak rozdrtí na prášek. Ten pak vyléčí každou nemoc, kterou si lidé umí představit.

Někteří lidé dokonce vyprávěli, že had před svou smrtí vyslovil proroctví, podle kterého mu Nebamon daruje život, on mu na oplátku věnuje nesmrtelnost a zlatého hrocha, který jej po věky uchrání před všemi nebezpečími.

Pokud mne ovšem zabiješ, pokračoval prý had, a nebudeš respektovat moje právo na život, budou následovat zlé události – zavolám demony z podsvětí a ti zaplaví zemi a zničí všechno živé, včetně bohů.

Nebamon však prohlédl lest proradného požírače dětí a svojí dýkou ho nelítostně usmrtil, jak už bylo řečeno.

Ale tento rodící se mýtus už Nebamon neposlouchal. V doprovodu svých dvou strážců spěchal do paláce a kladl si otázku, zda tam najde Senmúta ještě živého. Dobře věděl, že zdravý je velmi křehká věc a že i zcela zdravý člověk může být za chvíli mrtev, když mu v těle praskne nějaký důležitý orgán. Do chlapečka neviděl, kdo ví, jak to vypadalo uvnitř jeho hlavičky, do které se asi pořádně uhodil.

A zlatý had?

Samozřejmě nikdy žádného zlatého hada neviděl. To ovšem neznamenalo, že by té povídačce spousta lidí neuvěřila.

I přes bolest hlavy se Cuja rozhlížela kolem a nevěděla, jestli je to, co vidí, skutečnost, nebo jenom pomíjivý sen.

Celý svůj život prožila na venkově v rolnické rodině, jakých bylo v Egyptě nepočítaně. Půdu nevlastnili, ani to nebylo možné, protože veškerá půda v Egyptě náležela faraonovi, ale měli ji jenom propůjčenou.

Tu, na které hospodařili, spravoval šlechtic jménem Manéthon. Byl současně privilegovaným státním správcem pro celou oblast, řídil provincii a požíval velké důvěry svých nadřízených.

Říkalo se o něm, že jeho prsty jsou dlouhé a sahají až do královského paláce, ale nikdo nevěděl, co je na tom pravdy.

Kolikrát bylo práce tolik, že na polích pracovali nejenom rodiče Cují, ale i všechny jejich děti, tedy Cujini sourozenci. Měla tři, všechno starší bratry. Za práci nedostávali žádnou mzdu, ale Manéthon jim vždy nechával jako odměnu malou část úrody, zbytek si bral pro svou potřebu a pro potřeby Egypta.

Byl to tvrdý život, často se jim nedostávalo ani těch nejpotřebnějších věcí, chlebem počínaje a zemědělskými nástroji konče.

Matka Cují proto chodívala do honosné vily Manéthona jako příležitostná služebná, aby si něco přivydělala. Jakmile Cuja dosáhla deseti let, brávala ji s sebou a obě sloužily svému pánovi.

Manéthon často pořádal pro vybranou společnost hostiny, na kterých teklo víno proudem a podávaly se ty nejvybranější pochoutky, což bývala jedna z příležitostí, kdy potřeboval sloužících nejvíce.

Pán domu s manželkou vítali hosty hned u vchodu do hodovní síně a usazovali je podle jejich společenského postavení ať už do křesel, na lavičky, nebo na rohože.

Každý host obdržel při svém příchodu poupě lotosu a květinový náhrdelník, aby se cítil vítán a aby mu byla prokázána patřičná pozornost a úcta.

A právě tady se našlo místo pro malou Cuju.

Manéthon si všiml hned, když ji s sebou matka poprvé přivedla do vily, že děvčátko je neobyčejně spanilé, má pohlednou tvář a souměrné tělo.

„Krásné děvče,“ pochválil matku. „Bylo by ho škoda v kuchyni. Dám mu vznešenější úkol!“

Ustanovil děvče svojí osobní pomocnicí při vítání hostů.

Její povinností bylo se usmívat, podávat mu květiny a náhrdelníky a přinášet ze spíže drobné kužele z hovězího tuku smíchané s včelím voskem a parfémem.

Cuja je pak na jeho pokyn vkládala hostům do vlasů, aby se v průběhu hostiny na jejich hlavách pomalu rozpouštěly, stékaly jim po vlasech a po těle a šířily příjemnou vůni.

Když se zábava rozproudila a další hosté už nepřicházeli, přinášela Cuja vonné esence a krémy do masérny. Šlo o místnost, kde sluhové masírovali hostům břicha, ruce i nohy.

Když bylo potřeba, pomáhala roznášet jídlo a pití. Nikdy v životě neviděla takové hromady jídel, a nikdy si neuměla podobná jídla ani představit.

Hosté jedli rukama, jídlo se před ně kladlo na malé stolečky. Brali si vždycky kousek chleba, na něj položili maso a hodovali. Sloužící mezi nimi procházeli s mísami a poháry naplněnými vodou, aby si hodovníci mohli průběžně omývat ruce a měli je pokud možno v průběhu hostiny čisté.

Pilo se víno, pivo a speciální opojné nápoje z datlí, fíků a granátových jablek. Bývalo pravidlem, že se někteří z hostů opili a jejich chování se pak vymykalo společenským normám.

Cuja několikrát zažila, že se po ní sáпали opilí muži a jejich chtivé ruce jí vklouzávaly pod šaty tak neomaleným způsobem, až jí to bralo dech. Postupně se naučila rozeznávat, od koho se držet dál a na koho se mohla vždy spolehnout, když potřebovala pomoc.

Tajně ochutnávala dobroty, které nikdy dříve nespatriřila.

Zjistila, jak skvěle chutnají pečené křepelky, kachny, kuřata a holubi, jak lahodné jsou gazely opékané na rožni, jak šťavnaté je hovězí nebo skopové maso v úpravě ragů, jak výtečné je pštosí maso a vejce a desítky dalších pochoutek.

Zvláště milovala sladké zákusky. Zákusek byl vlastně chléb ve zvláštní úpravě, kdy jej kuchaři plnili nejrůznějšími sladkostmi, zejména medem, datlemi, rozinkami, případně jiným sladkým ovocem.

Co však milovala úplně nejvíc, to byla zábava, která hostiny provázela. Žádná se totiž nemohla obejít bez skvělých hudebníků a tanečnic.

Když se rozezněly první tóny a rytmy vyluzované harfami, flétnami, hoboji, lyrami, citerami, řehtačkami, bubínky a tamburínami, rázem se všech zmocnila nadpozemská nálada, hosté zapomněli na strasti života a dávali se do tance.

Promíchávali se s profesionálními tanečnicemi, které své taneční kreace doplňovaly akrobatickými kousky, jako byly stojky, přemety či hvězdice, a zpívali spolu s profesionálními zpěváky, kteří se nijak nebránili.

Vždyť smyslem hostiny nebylo nic jiného než se dobře pobavit, najíst, napít, navázat nová přátelství, tu a tam někoho pomluvit, prezentovat se před ostatními, domluvit obchodní záležitosti, probrat nejnovější klepy a podobně.

Po určitých časových úsecích se hudební a taneční část zábavy přerušovala a přicházeli vypravěči. Hosté se tak mohli na chvíli zklidnit a zaposlouchat se do dávných příběhů a legend.

Když pak bývala Cuja doma, často si i s bratry hrávala na panské hostiny. Přestože byla nejmladší, celou hru řídila a bratři jí dychtivě naslouchali a bez řeči ji i poslouchali.

Při hrách jim předváděla tance a zpívala. Když si zapamatovala něco z legend, které přednášeli na hostinách vypravěči, snažila se je převyprávět. Často v nich toho spoustu vynechala nebo popletla, ale to při hrách vůbec nevadilo.

Také jim často vyprávěla o Manéthonovi, kterého obdivovala a uctívala skoro jako boha. Jak se jí zdálo, mohl úplně všechno, byl tak bohatý a mocný, že pro něho nic nebylo problémem, přitom se k lidem choval mile, vřele i shovívavě, objímal se s nimi, když přicházeli na hostiny, a stejně tak se s nimi i loučil, pořád se usmíval a nikdy nebyl opilý. Opilost nesnášela a opilých lidí se štítila.

Manéthon byl pro ni opravdu cosi jako bůh, akorát že žádného boha nikdy neviděla, kdežto Manéthona vídala pravidelně. Byl ctnostný, slušný, ohleduplný a všemi uznávaný a obdivovaný.

Do jeho vily se těšila tak, že kolikrát nemohla několik dnů ani spát nedočkavostí. Jak jiný byl ve své barevnosti, překvapivosti a nekonečném požitkářství svět bohatých oproti světu chudých rolníků, ve kterém vyrůstala! Byla vděčná za každý okamžik, kdy v tom úžasném světě bohatých lidí mohla být, třebaže jen jako služebná.

Otec i matka ji upozorňovali, že všechno není tak, jak vypadá, že občas jejich rodina hladoví právě proto, že jiní se u Manéthona pravidelně přežírají, ale taková slova ji vždycky rozzlobila a po nich ztrácela ke svým rodičům respekt a úctu. Proč nedokázali věci zařídit tak, aby byli stejně bohatí jako Manéthon?

Jen mu závidíte jeho chytrost, důvtip a postavení, myslela si vždycky v duchu, když o něm rodiče nemluvili hezky.

Po dvou letech, táhlo jí už na třináctý rok, se stala z pomocného děvčátka respektovanou součástí Manéthonova služebnictva. Rozkvétala do takové krásy, až mnohé manželky často zle zahlížely na své muže, kteří se nemohli na její štíhlé a vysoké tělo a překrásnou tvář, lemovanou dlouhými tmavými kučeravými vlasy, vynadívat.

A co potom, když se, bez povolení svého pána, přidala jednoho večera zcela spontánně k tanečnicím a ukázala hostům, co za taneční kreace se sama potají doma na statku naučila. Vymýšlela je po nocích a přes den je donekonečna

zkoušela a pilovala, aby v nich, až přijde čas, neudělala jedinou chybičku.

Hodovnici včetně Manéthona jí bouřlivě tleskali a provolávali uznání a slávu. Nebyla otrokyní, ale služebnou, proto si k ní nikdo nic nedovolil, přestože lačné pohledy mužů dobře vnímala. Respekt, který postupně získávala, ji neobyčejně těšil.

Poprvé v životě pocítila při pohledech mužů podivné mrazení v podbřišku. Nebo to byla horkost? Ne. Bylo to příjemné šimrání, které se odlišovalo od všech pocitů, které dosud zažila.

V dalších dnech a týdnech získávala sebevědomí a pocit, že její um a krása jí dávají nad ostatními lidmi, zejména nad muži, podivnou převahu.

Přestávala být ustrašená a vyjukaná.

Ačkoli to bylo přísně zakázáno, cpala se dobrotami stejně jako hosté, jenom si dávala pozor, aby ji nikdo neviděl. A když už ji někdo spatřil, rošťácky pokrčila rameny a usmála se, někdy se jí dokonce podařilo prohodit i nějakou vtipnou poznámku.

Její sebevědomí rostlo do té míry, že se odhodlala i k tomu, co by ji dříve ani nenapadlo. Začala si z hostin tajně odnášet jídlo domů. Nebylo nijak složité uvázat si pod sukni pytlík z pevného lněného plátna a do něj naskládat trochu dobrot.

Doma je pak servírovala bratrům, kteří museli slíbit, že rodičům o tom neřeknou ani slovo. Věděla, že krádež by jí ani u táty, ani u mámy nikdy neprošla.

„Jsme chudí, ale poctiví,“ říkali často a mysleli to vážně.

Znamenalo to, že bohatí lidé poctiví nejsou? Ptala se tak sama sebe a odpovídala si, že někteří poctiví budou a někteří ne, stejně jako je tomu i u chudých lidí.

Když bylo Cuje třináct a půl roku, její matka si zlomila nohu. Tvrdý život doma se stal ještě tvrdším. Noha jí totiž už nikdy pořádně nesrostla a chůze se pro ni stala bolestivou a pomalou. Pracovat zdaleka nemohla tak jako dříve.

A na polích rázem chyběl jeden pár rukou.

Cuja se jí snažila nahradit a dřela společně s tátou a bratry až do úmoru, ale předepsané odvozy z úrody se nedařilo plnit. A nebylo nikoho, kdo by jim poskytl nějakou úlevu.

Přestože bývala unavená a sedřená, nesmírně se těšila na hostiny v domě nejvyššího představitele provincie. Tam vždy v průběhu pozdního odpoledne a večera zapomínala na běžné strasti života.

Bez doprovodu matky měla navíc mnohem více svobody a současně i méně zodpovědnosti.

Matka ji totiž vždy hlídala a strážila. A kolikrát to bylo jenom o fous, aby jí nepřišla na drobné krádeže jídla. I když by jídlo nikomu nechybělo, protože po každé hostině ho ještě spousta zůstala, máma by jí takovou věc nikdy neodpustila.

„Jsme chudí, ale poctiví,“ zaklínala by se a možná by jí Manéthonovi dokonce i udala a zavázala se, že mu škodu, která vlastně žádnou škodou nebyla, nahradí.

Na hostinách Cuja mohla alespoň na pár hodin skutečně zapomenout, kam společensky patří. Vždyť pod služkami už byli jenom otroci, nikdo jiný, kdežto nad nimi byla šlechta, písaři, kněží, vojáci, umělci či řemeslníci...

Jak jen se posunout ve společenské hierarchii výš? Jak jen proniknout mezi privilegovanější vrstvy a stát se členkou jedné z nich?

Nikdy ji nenapadlo, že by místo cesty vzhůru mohla naopak klesnout ještě hlouběji.

A přece se to stalo.

Jednoho večera, kdy ji přepadl splín z toho, že celý svůj budoucí život stráví jako příslušnice té skoro nejspodnější společenské vrstvy, si tajně přihnula trochu více vína než jindy.

Zjistila, že víno, když se ho vypije dostatečné množství, splín a smutky otupuje a že všechno se stává tak nějak veselejším a krásnějším, a že všechny nepříjemné myšlenky se musí pakovat a postupně mizet. Co na tom, že jen na chvíli?

Po skončené hostině pomáhala jako vždy uklízet a taky si svědomitě naplnila pytlík dobrotami a uvázala si ho pod sukni šatů jako jindy. Bratři už sice byli velcí, ale pořád si s ní hrávali na hostiny, proč by také ne, když se při tom mohli cpát nejvybranějšími pochoutkami?

Tentokrát jí ovšem bylo díky vínu lehčeji než jindy, nechočila, ale vznášela se. Alespoň tak jí to připadalo. A chtělo se jí pořád smát.

Odcházela jako poslední.

Mávla a usmála se na Manéthona, který seděl v křesle a unaveně zíral do liduprázdné hodovní síně, jež ještě před chvílí překypovala nezměrným veselím.

Vička se mu klížila a napůl podřimoval, ale jako vždy byl rozhodnut splnit svoji roli hostitele do posledního puntíku a odejít až jako poslední.

Jednou bych chtěla být jako on, pomyslela si a představila si, jak jako paní velkého domu vítá své hosty a pak se s nimi loučí a potom sedí v hodovní síni a čeká, až poslední host i poslední sloužící odejdou domů.

Zasnila se, přivřela oči a po tváři se jí rozlil zvláštní povznesený výraz. Šla tak lehounce, jako by skutečně kráčela ve snu.

Dílem kvůli snění, dílem kvůli přimhouřeným očím a dílem kvůli alkoholu si nevšimla lavice, kterou kdosi neuklidil správně a nechal ji trčet do místnosti. Šla tudy už nejméně tisíckrát a nepředpokládala, že by jí tu cokoli mohlo stát v cestě.

Když do lavice narazila, zpočátku jí to přišlo dokonce směšné. Vždyť teď, před chvíličkou, ještě kráčela. A najednou letěla po nose dolů, pleskla sebou o zem jako nezbedné děcko, které při honičce zakopne o kořen stromu.

Žuchla sebou o zem a uvědomila si, že jí pád vůbec nebolel. Jen se proletěla vzduchem. Rozesmála se a chvilku zůstala ležet. Že by po vínu člověk nejenom zapomněl na

trápení, ale dokázal i létat jako pták? A že by necítil žádnou fyzickou bolest?

Znovu se zasmála té představě, že najednou umí to co ptáci, a odhrnula si vlasy z tváře.

Spatřila nad sebou obličej Manéthona, který se jí starostlivě ptal: „Jsi v pořádku? Neuhodila ses?“

„Jsem naprosto v pořádku, jen jsem se proletěla jako vlačtočka,“ odpověděla laškovně a mrkla jedním okem, jak to viděla u některých žen, které tak občas pomrkávaly na muže.

„Snad sis nic nezlomila,“ pronesl starostlivě, „víš, jak dopadla tvá matka. Do smrti už nebude pořádně chodit. Pajdavá žena jen těžko najde dobrého muže.“

„Nic mi není,“ zakroutila hlavou. „Omlouvám se, že tu dělám takové hloupé věci jak malé děcko. Dám si příště větší pozor, pane.“

„Prohlédnu tě,“ pokýval hlavou, „co kdybys měla něco zlomeného? Mladým sice srůstají kosti líp než starým, ale když se zlomí, musí se srovnat, čím dřív se narovnej, tím líp.“

Prohmatal jí ruce a zátylek, a když chtěl stejně učinit i u nohou, ucukla.

„Jsem lechtivá,“ rozesmála se. „Opravdu mi nic není.“

„Počkej, nehýbej se!“ přikázal jí najednou přísně. „Zdraví je vážná věc. Nechci, aby se o mně začalo roznášet, že v mém domě si služky lámou kosti.“

„Pane, teď by se vás jeden i polekal,“ vyprskla smíchy.

Víno jí pořád dodávalo skvělou náladu a jedno zakopnutí o lavici na tom nemohlo nic změnit.

Pak ucítila, jak jí roztahuje nohy, jak se jeho ruce sunou po jejích stehnech nahoru, jak jí vyhrnují sukni, načež se na okamžik zastavily.

Ucítila známé příjemné mrazení v podbřišku a uvědomila si, že by chtěla, aby ruce pokračovaly ještě kousek výš a spojily se s tím pocitem mravenčení v jedno a... nevěděla přesně, co by vlastně chtěla, ale uvědomovala si jen jedno. Jeho dlaně byly tak příjemné, tak hebké a tak okouzlující!

Pak zaznamenala škusnutí a vzápětí se na ni Manéthon obořil: „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Ztuhla. Čekala laskavá slova, vzrušení, zkušený dotek muže, který to jistě s ženami uměl a dovedl by si poradit s horkostí a vlhkostí, které zrovna opanovaly její rozkrok, ale tón a síla hlasu, který ji udeřil do uší, rázem zahnal kouzlo okamžiku.

„Co?“ optala se polekaně a stáhla nohy k sobě.

Stál nad ní jako bůh hromů a blesků. Držel v ruce cosi nevelkého a mával jí tím nad obličejem.

„Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Lekla se. V jeho hlase byla zlost a výhrůžka.

Udělala jsem něco špatně? Přemýšlela rychle, překotně, ale nic ji nenapadlo. Vždyť jen zakopla o lavici, skulila se na zem a nechala se od něho osahávat. Že by jej tím nějak pohoršila, nebo se ho dotkla a on se rozhodl proti jejímu prostopášnictví ohradit...? Copak...?

Bohové, svitlo jí najednou, když zaostříla zrak a rozpoznala, čím jí mává před očima. Pytlík! Zapomněla na ten zatracený pytel s jídlem, který ukrývala pod sukní a z něhož chtěla servírovat na statku svým bratrům, až si zítra...

„Tak co?“ pleskl jí přes obličej dlaní, „budeš mluvit, nebo jsi oněměla?“

Bože můj, zloději se zavírali do vězení? Nebo se jim sekaly ruce? Nebo se popravovali? Nikdy dříve neuvažovala nad tím, co by se stalo, kdyby byla přistižena. Nepovažovala se za zlodějku, jen si brala trochu toho, co už stejně bylo na vyhození. Nic víc. Ale teď neměla čas nad tím uvažovat.

Nasadila lítostivý a omluvný výraz: „Vzala jsem si hrst jídla poprvé! Opravdu. Jen zbytky pro psa.“

„Pro psa?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Celý večer jsem ho slyšela výt, možná je to fenka a má mladé, chtěla jsem...“

„Lžeš. Jak dlouho mě už okrádáš?“

„Na mou čest, pane, stalo se to poprvé, opravdu, věřte mi.“

„Pravdu!“

„Poprvé, na mou čest.“

Zvedla se ze země a poklekla: „Vím, měla jsem vám o tom říci, a chtěla jsem! Ale zdálo se mi, že jste usnul, a nechtěla jsem vás budit. Věřte mi, prosím. Už se to nikdy nestane. Měla jsem jen hloupý nápad, lituji, už nikdy...“

„V tom máš pravdu. Už nikdy nepřekročíš práh mého domu. Zítra mi sem pošli své rodiče. Řeknu jim, co se stalo, a pak tě pošlu před soudce. Ten rozhodne spravedlivě, jaký trest zasloužíš. A teď už jdi! Vypadni odsud!“

Schoulila se na zem a rozplakala se.

„Smilujte se, pane. Povím vám pravdu. Nikdy už nebudu krást a nikdy nebudu ani lhát. Vyslechněte mne a smilujte se. Nemyslela jsem to zle. Potrestejte mne, jak uznáte za vhodné, jen mne prosím neposílejte před soudce a neříkejte nic rodičům, nepřezili by takovou hanbu! Prosím. Prosím!“

Manéthon ji sledoval s odporem.

Kdyby se alespoň přiznala, pomyslel si. Ale ona mu tady povídala pohádky. Poprvé. Že kradla poprvé! Možná kradla celou tu dobu, kdy ji sem nechal chodit, a možná kradla už její matka. Možná je celá rodina prolhaná a zkažená. Jak je možné, že na to nepřišel dřív?

„Potrestejte mne, pane, jen nikde nic neříkejte, prosím!“ žadonila.

„Dobrá,“ vzdechl. „Potrestám tě a pak mi řekneš pravdu. Já se po tvém přiznání rozhodnu, jak s tebou naložím dál.“

„Děkuji,“ snažila se mu políbit nohy, ale ustoupil a štítivě ji odkopl.

„Počkej tady, hned se vrátím.“

„Nechodte pro soudce!“ zvolala, „prosím, nechodte pro něj!“

„Zůstaň tady a neříkej mi, co mám dělat!“

Vyšel z hodovní síně a zavřel dveře.

Ležela na zemi a ani nedutala. Z očí se jí valily proudy slz, ale vlastně neplakala. Nebyla toho samou hrůzou schopna. Měla pocit, že její život právě skončil.

Manéthon se vrátil dříve, než čekala. V ruce třímal hůl a přísným hlasem jí poručil: „Stoupni si!“

Poslechla. Zdálo se jí, že se ze země zvedá snad hodinu, ale byla to jenom chvilka. Připadala si neohrabaná a směšná. Víno, které vypila, ji najednou nenadnášelo. Naopak – cítila se těžká, pomalá a utlumená.

„Pojď!“ vydal další příkaz a díval se na ni s takovou přísností, až zavrávala.

Dovedl ji ke svému křeslu, dal jí hůl pod bradu a přinutil ji zvednout hlavu tak, až ji zabořilo pod bradou.

„Přijímáš trest, který jsem se rozhodl ti udělit?“

„Ano, pane. Ale nevím, jak mne chcete potrestat. Jen ne před soudce...“

„Až tě potrestám, dostaneš možnost říci mi po pravdě všechno, co jsi tady páchala. Pak usoudím, jestli ti mohu věřit, a rozhodnu, co s tebou dál. Souhlasíš?“

„Ano, pane. Děkuji mnohokrát.“

„Sundej si sandály!“

Sehnula se a povolila řemínky, kterými měla sandály upevněny k chodidlům. Egypťané se zpravidla obouvali jen doma, venku chodili bosí. Jen bohatší lidé nosili sandály i v ulicích, ale to bylo spíše výjimkou. V domě Manéthona samozřejmě sandály nosit musela.

Pečlivě je srovnala vedle sebe.

Přistoupil k ní, vzal ji kolem pasu a přehnul ji přes opěradlo křesla, ve kterém ještě před chvílí klimbal a podřimoval.

Uchopil jí jednu nohu, pozvedl ji a švihnul ji holí přes chodidlo.

Vyjekla bolestí, ale sevřela ruce v pěst a rozhodla se, že vydrží jakoukoli bolest, i kdyby ji měl řezat holí celou noc. Hlavně ať se nikdo nedozví, co provedla!

Pak dostala ránu i přes druhé chodidlo.

„Postav se,“ přikázal jí.

Poslechla a opustila nedůstojnou pozici.

Že by to bylo všechno? Obávala se hroznějšího trestu.

Trochu se jí ulevilo, ale strach ji neopouštěl.

Několikrát ji obešel a doslova ji probodával očima.

Opět ani nedutala. Nechtěla ho nahněvat ani pohybem očních víček, natož nějakým neuváženým slovem.

„Šaty dolů!“

Měla na sobě ty nejlepší šaty, velmi úzké, přidržívané na ramenou tenkými ramínky. Šlo o šaty, které jí nechal pořídit právě Manéthon, aby dobře reprezentovala jeho dům. Byly celé bílé, jen spodní okraj a živůtek lemovala zlatočervená výšivka. Pod živůtkem byl vyhotoven ozdobný uzel s modrým potiskem.

Povolila ramínka šatů a nechala jemnou látku sklouznout na zem. Stála tu teď jenom v titěrné bederní roušce.

Normálně nic podobného nenosila, ale na hostiny si jí brala právě proto, aby si na ni mohla uvázat pytlík na jídlo.

„Tohle snad nosí muži, ne ženy,“ ukázal holí na roušku. „Nejsi ty nakonec chlapec?“

Sám se své otázce v duchu zasmál. Tahle nádherná dívka v nejlepších letech rozhodně chlapcem být nemohla.

Její prsa byla ještě dívčí, panenská, ale rozhodně nemohla patřit chlapci.

Zatvářil se nejpřísněji, jak dokázal, ukázal holí na roušku a přikázal: „Dolů s tím hadrem!“

Rozvázala si roušku a zůstala před ním stát nahá.

Jediné, co na sobě ještě měla, byly šperky.

Všichni Egypťané se zdobili šperky. Nešlo jenom o okrasu, ale šperky měly za úkol chránit svého nositele před smůlou a nebezpečím. Plnily tedy i funkci amuletů.

Cuja by si nikdy nemohla dovolit honosnější šperk, její rodina sotva schránila jídlo na živobytí, natož aby si pořizovala šperky.